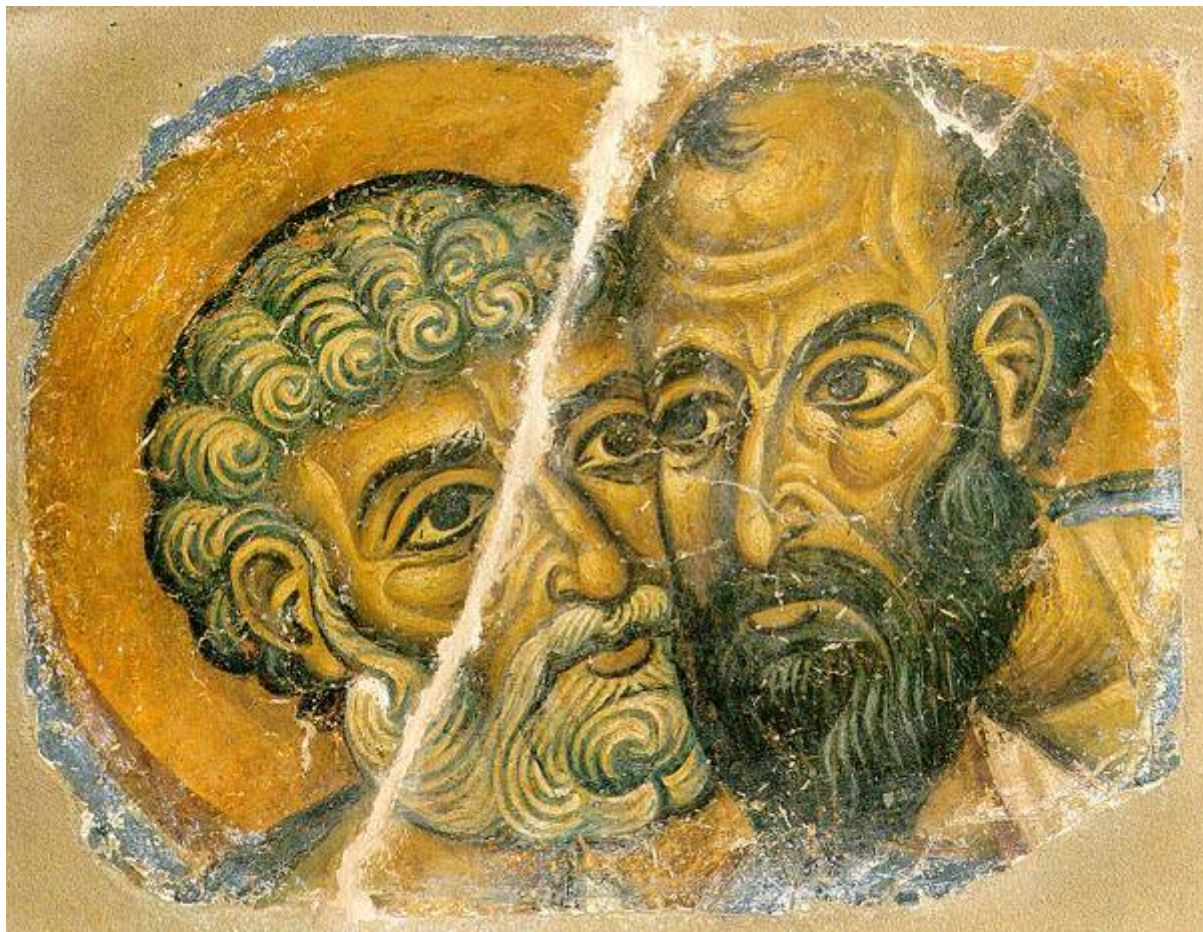

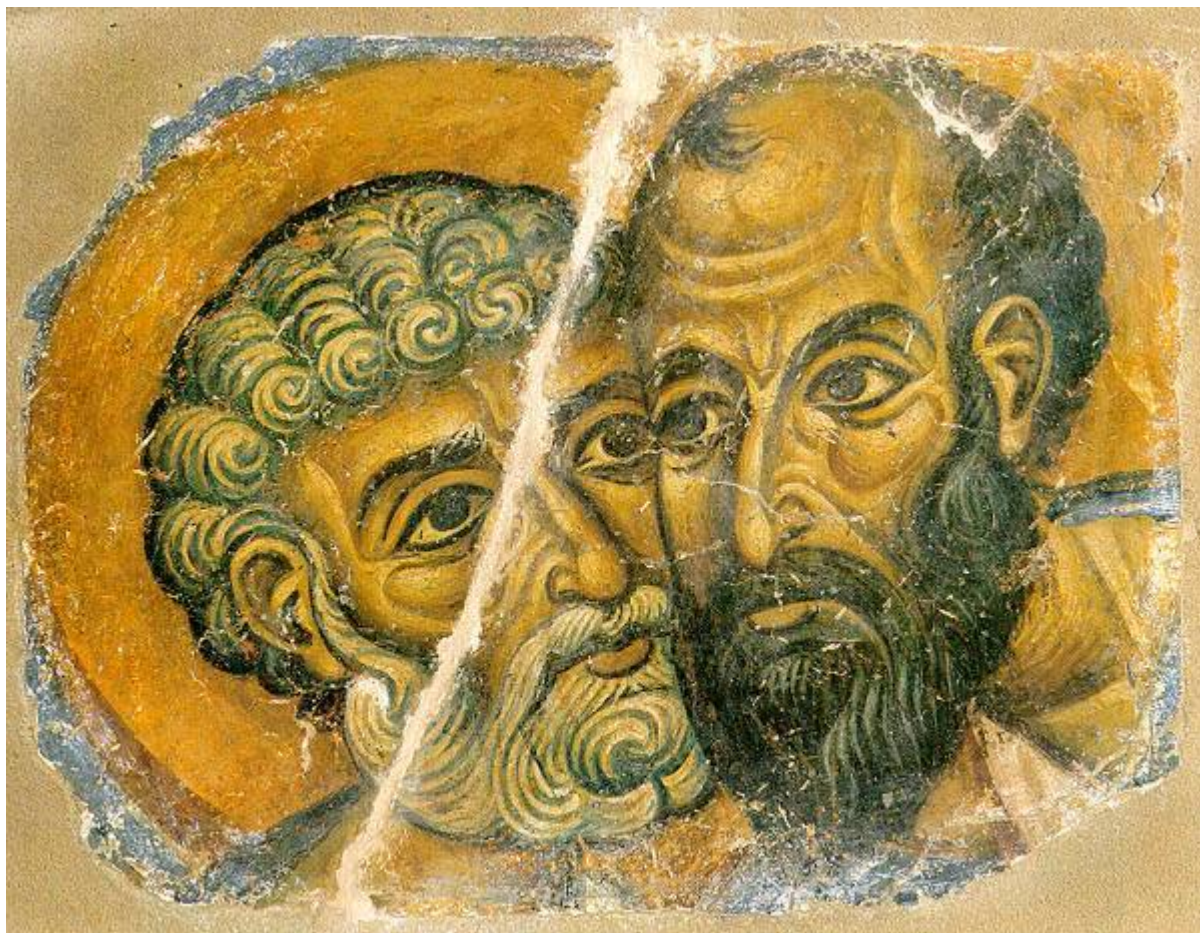
28 Ιουνίου 2020

Άγιος Ιωάννης Χρυσόστομος: Ο Παύλος βάδιζε στη γη σα να περιπολούσε με αγγέλους!

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Απαύγασμα πατερικής Σοφίας](#)

www.elpenor.org/athos

www.elpenor.org/athos

Ασπασμός Πέτρου και Παύλου. Τοιχογραφία γύρω στα 1170-1180 μ.Χ. Ιερά Μεγίστη Μονή Βατοπαιδίου, Άγιον Όρος.

Αυτό όμως λέω κι εγώ, ότι αυτά που δίνουν λύπη σ' εμάς, αυτά χάριζαν σ' εκείνον μεγάλη ευχαρίστηση. Και τι λέω τους κινδύνους και τις άλλες ταλαιπωρίες; Εκείνος βρισκόταν σε αδιάκοπη στενοχώρια, γι' αυτό και έλεγε· “Ποιος ασθενεί και δεν ασθενώ; ποιος σκανδαλίζεται και δεν καίγομαι εγώ”;

Μα θάλεγε κανείς, ότι και η στενοχώρια ήταν ευχαρίστηση γι' αυτόν. Γιατί πολλοί που χάνουν τα παιδιά τους, όταν τους αφήσουν να θρηνούν, νοιώθουν παρηγορία, μα όταν τους εμποδίσουν, πονούν. Έτσι ακριβώς κι ο Παύλος. Έκλαιγε μέρα νύχτα και παρηγοριόταν, γιατί κανείς δεν πένθησε τις συμφορές τις δικές του όπως εκείνος τις ξένες.

Πώς να μην ένοιωθε έτσι, όταν παρακαλούσε να χάση τη δόξα του ουρανού αυτός, για να σωθούν οι Ιουδαίοι; Είναι φανερό έτσι πόσο πιο βαρύ του ήταν να χάσουν οι άλλοι τη σωτηρία, γιατί αν δεν ήταν βαρύτερο δε θα παρακαλούσε να τη χάση αυτός. Προτιμούσε το ελαφρότερο και πιο παρήγορο.

Κι όχι μόνο το ήθελε, αλλά και φώναζε λέγοντας· “Λύπη είναι για μένα και πόνος

στην καρδιά μου”. Λοιπόν με ποιον μπορούμε να συγκρίνουμε αυτόν που κάθε μέρα σχεδόν πονούσε για όλους τους ανθρώπους της γης, για όλους μαζί, για έθνη, για πόλεις και για τον καθένα χωριστά;

Με ποιο σίδερο, με ποιο διαμάντι να τον συγκρίνουμε; Πώς να την ονομάση κανείς εκείνη την ψυχή; Χρυσή, η αδαμάντινη; γιατί κι από κάθε διαμάντι ήταν στερεότερη κι από το χρυσάφι και τους πολύτιμους λίθους πολυτιμότερη.

Του ενός ξεπερνά την αντοχή, των άλλων την αξία. Με τι να τον συγκρίνη κανείς; Με τίποτα απ’ όσα υπάρχουν. Αν μπορούσε το διαμάντι να γίνη χρυσάφι και το χρυσάφι να γίνη διαμάντι, θα μπορούσαμε να είχαμε κάτι για να συγκρίνουμε τον Παύλο.

Αλλά γιατί να τον παραβάλλω με διαμάντι και χρυσάφι; Βάλε απέναντί του τον κόσμο ολόκληρο και τότε θα δης πόσο περισσότερο αξίζει η ψυχή του Παύλου. Αυτό το είπε εκείνος για τους ντυμένους με προβιές, για κείνους που κατοικούσαν σε σπήλαια και σε άγνωστους τόπους κι όμως έλαμψαν σ’ όλη την οικουμένη.

Πολύ περισσότερο μπορούμε να το πούμε εμείς για κείνον, γιατί ήταν σ’ όλους εκείνους αντάξιος. Αφού λοιπόν ο κόσμος όλος δεν άξιζε όσο αυτός, τι άξιζε; Μήπως ο ουρανός; Μα και αυτός ήταν μικρός.

Αφού αυτός προτίμησε την αγάπη του Κυρίου από τον ουρανό κι από όσα έχει ο ουρανός, ακόμα περισσότερο ο Κύριος, που είναι τόσο πιο καλός όσο διαφέρει η πονηρία από την καλοσύνη, θα τον προτιμήση από αμέτρητους ουρανοούς.

Γιατί ο Θεός δεν μας αγαπά όσο εμείς τον αγαπούμε, αλλά, τόσο πιο πολύ, που δεν μπορώ να παραστήσω με λόγια.

Σκέψου λοιπόν ποια ανάσταση τον αξίωσε να ζη και πριν από τη μέλλουσα κρίση. Στον παράδεισο τον άρπαξε, στον τρίτο ουρανό τον ανύψωσε, του γνώρισε τέτοια μυστικά, που κανείς άνθρωπος θνητός δεν μπορεί να πη.

Και πολύ φυσικά, γιατί ο Παύλος βάδιζε στη γη σα να περιπολούσε με αγγέλους, έτσι ζούσε πάντοτε.

Έφερνε μαζί του σώμα θνητό, μα φανέρωνε αγγελική καθαρότητα, είχε τόσες ανθρώπινες ανάγκες, αλλά αγωνιζόταν να μην αποδειχθή κατώτερος από τις ουράνιες δυνάμεις.

Απόσπασμα από την δεύτερη ομιλία, «Εἰς τὸν Ἀπόστολο Παῦλο», τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, ὅπως περιλαμβάνεται στὴν ἔκδοση «Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου ἔργα, τόμος Ε΄, Εγκωμιαστικά (Β)», τῶν ἐκδόσεων ὁ Λόγος.